

under det Niveau, man her er vant til at bevæge sig paa — det er Skrifter og Billeder af den Art, som absolut ingen Berettigelse have, og som er den rene og klare destillerede Utugt og aldeles ikke Andet, skrevne og gjorte for Pengesfordels Skyld og slet ikke for Andet. Hvorfor tolererer man, at Sligt stadig fremstilles? Straffeloven giver jo i hvert Tilfælde for Udbildningernes Vedkommende fuldstændig tilstrækkelig Hjemmel til at stride ind derimod. Enhver af os har set, hvorledes navnlig Stolebørn stime sammen om Binduer, hvor den Slags Ting ere udstillede, som Fluor om Sirup, og hvorledes de gjøre lange Omveie fra Skolerne for at komme hen og se derpaa. Det spredter Forargelse i saa Manges Sind, saa der vistnok ikke vilde være et Menneske her i Landet, et retfærdigt Menneske i hvert Fald, der vilde bebrejde Autoriteterne, hvis de slog saa håardt, som de vare i Stand til. Men jeg siger: Lad os først, inden vi komme ind paa Lovbestemmelser, der ville ramme langt ud over det, der tilsigtes, anvende de Lovbestemmelser, vi have, og tage Sagen fra det, jeg kalder den rette Ende, og lad os affæste de Samfundsinstitutioner, der bestaa her i vort Land, og som i Virkeligheden i langt højere Grad støtte og fremme Utugten end Noget omhelst af det, der skrives og trykkes. — Jeg havde tænkt at gennemgaa dette Lovforslag i dets Enkeltheder. Det behøves ikke efter det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein). Et ganske enkelt Punkt skal jeg dvæle lidt ved, da det er et Hovedpunkt her; det er dette, at man er gaaet bort fra Betegnelsen „utugtige Skrifter“, og gaaet til de Udtryk, her ere brugte: „Utugtige Fremstillinger eller Uttringer, der skjønes at være rettede paa Lærernes eller Tilhørernes sandelige Opbyggelse“. Her er det bestemt min Mening, at Loven er ikke alene ikke gavnlig, men positiv skadelig. Efter min Mening bør nemlig et Skrift ikke rammes paa den Maade, her er Tale om at ramme det, af Domstolene eller Straffemyndighederne, medmindre det virkelig kan siges at være et utugtigt Skrift, det vil sige et Skrift, som væsentlig er beregnet paa at tilfredsstille Folks Trang til sliq Lektüre, et Skrift, som med andre Ord falder udenfor den hæderlige og anstændige Del af

Literaturen. Til at ramme saadanne Skrifter er den bestaaende Lovgivning tilstrækkelig. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds sagde, at man maatte præsumere, at Domstolene havde skjønet rigtigt i Sager som disse; jeg forstod hans Bemærkninger som særlig henvendte til Justitsministeren, og jeg vil dog mene, at man her kan have Lov til at kritisere de fældede Domme. Jeg vil da sige, at den Dom, der i sin Tid er fældet om „Haabløse Slægter“, viser, at den bestaaende Straffelovgivning ikke alene er tilstrækkelig til at ramme de Bøger, der bør rammes, men ogsaa kan ramme saadanne Bøger, som jeg tror de fleste Mennesker, efter en ædrueligere Estertanke, ville indrømme, hvad de end ellers kunne mene om dem, ikke hører ind under Straffemyndigheden. Den Art af Bøger kan Ingen med Rette betegne som utugtige Skrifter, om end en enkelt Skildring kan være uheldig og uvovet. Men hvis man gik til den Affattelse, som her foreligger, og man vilde dømme efter Lovens Ord, vilde er meget stor Del af den Literatur, som paa ingen Maade hører ind under Uædelighedsliteraturen, absolut blive ramt. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa en Mode, der har gjort sig gjældende i vor Tids Literatur. Enhver Tid har jo sine Modet, der var en Tid, hvor man fangede Publikum's Bifald ved f. Ex. at lade en Amagerpige komme frem og synge et Vers om „Engle smaa og Dine blaa“, det var den Gang godt Latin; nu er der en anden Mode, som ikke er bedre end den med Amagerpiger, og det er det, at mange Forfattere, for at give deres Bøger et vist realistisk Sving, listre Scener paa, der kun staa i en saare spag og løs Forbindelse med Bogens egentlige Indhold men som er, hvad man kalder for vovede; Et og Andet om Forførelser, om Voldtægt og Deslige, det tilfredsstiller Vedkommendes Pretension paa at være den „modige“ Mand, der ikke gaar af Veien for Noget. Det er meget ofte, at der slet ikke menes noget Dødt med en saadan Skildring, det er kun en slet Mode, som jeg tror, at Straffelovgivningen aldeles ikke behøver at befatte sig med, som Straffelovgivningen oven i Kjøbet vil gjøre megen Fortræd med at befatte sig med, det er en Smagløshed og en Urimelighed, som bedst modarbeides af den literære Kritik.